

Arrest

nr. 216 993 van 18 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 25 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2017 tot intrekking van de bijlage 19ter.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 september 2017 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij geeft het feitenrelaas als volgt weer:

“Verzoeker is door de Belgische autoriteiten gekend onder 5 aliassen. Hij is het Rijk binnengekomen op 1 februari 2007 als beweerde niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Er werd een voogd aangesteld. Gelet op het gebrek aan verblijfsdocumenten werd hem (of de voogd) een bevel tot terugbrenging afgegeven.

Verzoeker werd tot driemaal onderschept door de politie: eenmaal voor poging tot diefstal (28/03/2008) en tweemaal voor winkeldiefstal (05/11/2008 en 30/12/2008).

Verzoeker werd vervolgens in 2015 op heterdaad betrapt op opzettelijke slagen en verwondingen door de politie van Antwerpen.

Verzoeker kreeg op 8 december 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor drie jaar.

Verzoeker deed op 29 maart 2016 de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, m.n. als partner in een duurzame, geregistreeerde relatie met mevrouw S.-O. E., van Belgische nationaliteit.

Op 9 september 2016 werd beslist deze aanvraag niet in overweging te nemen, gelet op het nog steeds gelden inreisverbod d.d. 8 december 2015.

Per schrijven d.d. 22 oktober 2016 vroeg verzoeker, bij monde van zijn raadvrouw, een opheffing van het inreisverbod, gelet op zijn duurzame relatie met mevrouw S.-O..

Op 9 januari 2017 werd verzoeker geïnformeerd dat, gelet op de feiten gepleegd tegen de openbare orde, de vraag tot opheffing van het inreisverbod werd geweigerd.

Verzoeker deed op 9 mei 2017 andermaal een aanvraag op grond van zijn relatie met mevrouw S.-O..

Op 27 juli 2017 werd de beslissing genomen waarbij de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest als onbestaande wordt beschouwd.

Deze beslissing werd verzoeker op 24 augustus 2017 ter kennis gebracht.

Het betreft de thans bestreden beslissing.”

1.2. De bestreden beslissing van 27 juli 2017, met kennisgeving op 24 augustus 2017, luidt:

“(…)

J., P.

Nationaliteit Mongolië

Geboren op 05.04.1984

Verblijvende te (…)

NN. (…)

U maakt het voorwerp uit van een inreisverbod met een geldigheidsduur van 3 jaar dat u betekend werd dd. 06.12.2015 alsook van een bevel om het grondgebied te verlaten, u betekend dd. 06.12.2015.

U kunt de opheffing van dit inreisverbod vragen, in toepassing van artikel 44 decies van de wet van 15/12/80, waardoor u legaal zou kunnen terugkeren naar België. Dit is enkel mogelijk op basis van wijzigingen aangaande uw situatie die plaats vonden na de datum van die beslissing..

Gelet op het feit dat uw advocate een dergelijke aanvraag heeft ingediend, weliswaar niet vanuit het buitenland, en dit geweigerd werd op 9.01.2017, is het inreisverbod nog steeds bestaande. De onwettige afgifte van de bijlage 19ter dd. 09.05.2017 en van het immatriculatie-attest wordt als onbestaande beschouwd.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker legt een wetsconforme synthesesamenvatting neer, die onder meer een antwoord bevat op de door verwerende partij neergelegde nota met opmerkingen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen op:

“Geen aanvechtbare beslissing

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag gezinshereniging niet in overweging werd genomen. Dit is de thans bestreden beslissing. Een niet-inoverwegingname dient beschouwd te worden als een loutere vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om vanuit het buitenland de opheffing van dit inreisverbod te vragen zoals vereist door artikel 44decies van de

vreemdelingenwet, waardoor hij zich niet op het Belgisch grondgebied kan bevinden om er een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

In die zin betreft het een niet aanvechtbare beslissing, waartegen geen – al dan niet schorsende - beroepsmogelijkheden openstaan.

Geen belang

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker inmiddels op 11 oktober 2017 opnieuw in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en een AI. Er kan dan ook niet ingezien worden welk voordeel hij zou kunnen halen uit de vernietiging van de thans bestreden beslissing.”

3.2. Verzoeker antwoordt hierop in de synthesememorie:

“II. IN RECHTE

II.1. Ontvankelijkheid

11.1.1. Belang.

Verweerster is van mening dat verzoeker geen belang meer zou hebben bij huidig beroep, aangezien hij opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan en opnieuw een bijlage 19 ter heeft ontvangen op 11 oktober l.l. Verzoeker heeft nog geen AI ontvangen zoals verkeerdelijk gesteld door verweerster.

Uiteraard heeft verzoeker er alle belang bij dat dit beroep wel wordt behandeld.

Immers is verzoeker helemaal niet zeker dat opnieuw een attest van immatriculatie zal worden afgeleverd aan verzoeker, gelet op het feit dat verweerster van mening is dat geen attesten van immatriculatie kunnen worden afgeleverd gelet op het lopende inreisverbod.

Verzoeker heeft op 12.11.2017 opnieuw een afspraak bij het vreemdelingenloket in Deurne, hopelijk om zijn AI af te halen.

Verzoeker heeft opnieuw een AI aangevraagd omdat deze kaart hem in staat stelt om te werken en hij uiteraard niet eens zeker was dat verweerster hem überhaupt een bijlage 35 zou geven (gelet op haar standpunt dat de bestreden beslissing niet aanvechtbaar is).

Bovendien zal verweerster toch, indien het AI wel wordt afgeleverd, allicht kort nadien opnieuw beslissen dat de aanvraag van verzoeker niet in overweging kan worden genomen gelet op het lopende inreisverbod.

Verzoeker moet uiteraard een antwoord krijgen op de vraag of de houding van verweerster om aanvragen tot gezinshereniging met een Belgische echtgenote/partner systematisch te weigeren wanneer er een lopend inreisverbod is, correct is.

11.1.2. Geen aanvechtbare beslissing.

Verweerster stelt dat de beslissing van 27 juli 2017 geen aanvechtbare beslissing is waartegen geen beroepsmogelijkheid openstaat gelet op het feit dat verzoeker geen opheffing gevraagd heeft van het inreisverbod in land van herkomst.

Op 27/10/2017 levert verweerster wel een bijlage 35 af, geldig tot 27/01/2018. (stuk 4)

Zij erkent hiermee impliciet dat de bestreden beslissing wel degelijk een aanvechtbare beslissing is.”

3.3. De gemachtigde van de voormalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) nam de beslissing dat, omwille van het bestaan van het inreisverbod, dat nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19ter gerechtvaardigd is en de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat de gemachtigde meent dat zelfs geen vraag tot het opstarten van een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belgische onderdaan kan worden gedaan omdat: *“neen, gezien het inreisverbod kan betrokkenen geen aanvraag indienen”* (synthesedocument telefoongesprek van 31 januari 2017). De intrekking nadien van de bijlage 19ter is gebaseerd op hetzelfde gegeven en is dus te beschouwen als een weigering om de aanvraag gezinshereniging in aanmerking te nemen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is van oordeel dat – rekening houdende met rechtspraak van de Raad van State (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831), die aangeeft dat onder de weigering van afgifte van een verblijfstitel / erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht of het een weigering over de grond dan wel wat de ontvankelijkheid betreft, waaronder ook een beslissing om een dergelijke aanvraag niet in aanmerking te nemen – de beslissing tot het niet in aanmerking nemen van de aanvraag om gezinshereniging wel degelijk dient te worden beschouwd als zijnde een beslissing die valt onder artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het hiertegen bij de Raad hangende beroep heeft

aldus van rechtswege schorsende werking. Deze redenering impliceert dat de bestreden beslissing wel degelijk een aanvechtbare rechtshandeling is.

In dit verband wijst de Raad ook nog op zijn eerdere arrest met drie rechters nr. 161 497 van 8 februari 2016, waarin werd overgegaan tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake de problematiek van vreemdelingen die onder een inreisverbod staan en vervolgens, tijdens hun verblijf op het Belgische grondgebied, een aanvraag tot gezinshereniging als familielid van een Belg richten tot het bestuur.

Ook in het arrest nr. 235.596, uitgesproken door de Raad van State op 9 augustus 2016, waarnaar de verwerende partij *in fine* van haar nota met opmerkingen verwijst, stelt:

"(...)

Sans qu'il soit besoin de déterminer si l'interdiction d'entrée, imposée à la partie adverse, fait obstacle à ce qu'un droit au séjour en qualité de membre de la famille d'un mineur belge lui soit reconnu, il suffit de relever que cette interdiction n'implique pas que la partie adverse soit privée de la possibilité de solliciter la reconnaissance d'un tel droit. La partie adverse ne commet pas une illégalité en demandant la reconnaissance d'un droit au séjour pour le seul motif qu'elle n'en serait pas titulaire. En conséquence, son intérêt à contester la décision par laquelle le requérant refuse de prendre en considération sa demande ne peut être jugé illégitime en raison du fait que la partie adverse n'aurait pas le droit au séjour qu'elle revendique.

(...)"

Het arrest nr. 235.598, uitgesproken door de Raad van State op 9 augustus 2016, bevestigt dat een belang bestaat voor een verzoeker waarbij de verwerende partij een beslissing neemt tot weigering om een aanvraag gezinshereniging in aanmerking te nemen, ook al staat deze verzoeker onder een inreisverbod.

Het is niet betwist dat verzoeker de echtgenoot is van een Belgische onderdane en hij in die hoedanigheid zich op 9 mei 2017 heeft gericht tot het bestuur om een aanvraag in te dienen tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Een bijlage 19ter werd afgegeven. De bestreden beslissing stelt thans dat dat de afgifte van deze bijlage 19ter en van het immatriculatieattest als onbestaande moet worden beschouwd.

De vraag rijst of de thans bestreden beslissing van 27 juli 2017 te beschouwen is als zijnde "een beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40ter op grond van toepasselijke Europese regelgeving".

De Raad oordeelt dat – rekening houdende met rechtspraak van de Raad van State (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831), die aangeeft dat onder de weigering van afgifte van een verblijfstitel / erkenning van een verblijfsrecht, elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht of het een weigering over de grond dan wel wat de ontvankelijkheid betreft, de bestreden beslissing een dergelijke beslissing is. Hieruit volgt dat de bestreden beslissing een aanvechtbare beslissing is.

De Raad wijst op rechtspraak van de Raad van State die stelt dat - zonder dat het nodig is te bepalen of een inreisverbod, opgelegd aan de vreemdeling, een obstakel vormt voor het erkennen van een verblijfsrecht als familielid - , het volstaat aan te stippen dat een dergelijk verbod niet inhoudt dat aan de vreemdeling de mogelijkheid wordt ontnomen om een aanvraag in te dienen om een erkenning van een dergelijk recht (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598). Dienaangaande heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie ook duidelijk gesteld in zijn arrest *K.A. e.a. t. Belgische staat* van 8 mei 2018 (C 82/16): "Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden

toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen." (eigen onderlijnen) Bijgevolg blijkt uit dit arrest afdoende duidelijk, anders dan wat verweerder in haar nota met opmerkingen stelt, dat het onder een inreisverbod staan niet automatisch betekent dat geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger kan ingediend worden (RvV drie rechters, 17 december 2018, nrs. 214 142 en 214 144).

Bijkomend wijst de Raad op rechtspraak van de Raad van State die stelt dat - zonder dat het nodig is te bepalen of een inreisverbod, opgelegd aan de vreemdeling, een obstakel vormt voor het erkennen van een verblijfsrecht als familielid - , het volstaat aan te stippen dat een dergelijk verbod niet inhoudt dat aan de vreemdeling de mogelijkheid wordt ontnomen om een aanvraag in te dienen om een erkenning van een dergelijk recht (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598).

Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing wel degelijk een aanvechtbare rechtshandeling is.

Waar verwerende partij voorhoudt dat verzoeker inmiddels op 11 oktober 2017 opnieuw in het bezit is gesteld van een bijlage 19ter met afgifte van een immatriculatieattest, houdt dit niet in dat verzoeker zijn belang bij het beroep verliest. De verwerende partij kan niet uitsluiten dat het bestuur een soortgelijke beslissing neemt. In dit geval kan de redenering van de verzoeker over dit punt gevolgd worden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In de synthesememorie licht verzoeker zijn middelen als volgt toe:

"11.2 Ten Gronde

11.2.1. Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen .

Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van administratieve rechtshandelingen omdat de bestreden beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt die in casu niet afdoende en niet correct is gemotiveerd.

(...)

11.2.4. Schending van artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 8 EVRM.

Dat artikel 74/12 vreemdelingenwet een gedeeltelijke omzetting is van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement.

Dat deze terugkeerrichtlijn eveneens bepaalt dat:

"Overeenkomstig het Verdrag van 1989 van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn het belang van het kind voorop te stellen. Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen."

Artikel 5 bepaalt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.*

Dat verzoeker effectieve, familiale en relationele banden heeft in België, o.a. met zijn Belgische echtgenote. Dat verweester in haar beslissing geen rekening houdt met het recht op familie- en gezinsleven van verzoeker en diens echtgenote, hoewel de Terugkeerrichtlijn duidelijk poneert dat lidstaten hiermee rekening moeten houden.

Dat verweester zelf in haar beslissing stelt dat een opheffing van het inreisverbod kan worden gevraagd op basis van wijzigingen aangaande de situatie van verzoeker die hebben plaatsgevonden na de beslissing tot oplegging van het inreisverbod.

Dat verweester niet kan ontkennen dat het huwelijk van verzoeker in België zulk een nieuwe element is, doch waarmee zij absoluut geen rekening houdt.

Dat ook blijkt dat de beslissing tot niet-opheffing van het inreisverbod zeer summier gemotiveerd is, met name stelt verweerster enkel dat er geen gevolg kan worden gegeven aan de vraag tot intrekking van het inreisverbod afgeleverd op 08/12/2015 gezien de 'feiten van openbare orde'.

Allicht bedoelt verweerster hiermee het PV dat werd opgesteld in 2015 en gekend onder AN.43.LB150732/2015 en waarnaar wordt verwezen in de motivatie van het inreisverbod.

Het betreft echter een schermutseling waarin verzoeker jaren geleden werd betrokken en waaraan ook geen verder gevolg werd gegeven.

Noch in de beslissing tot niet opheffing van het inreisverbod, noch in de thans bestreden beslissing wordt echter een afweging gemaakt met het familie-en gezinsleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd en dat hij heeft mogen officialiseren met een huwelijk.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending uitmaakt van artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 8 EVRM."

4.2. De verwerende partij antwoordt in de nota met opmerkingen op deze onderdelen:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker betoogt dat de gemachtigde van de staatsecretaris in het verleden een aanvraag tot gezinshereniging met een Belg, ingediend vanuit België impliciet beschouwde als een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod. Hij verwijst daarvoor naar informatie op de website van 'Kruispunt Migratie'. Bovendien werd een bijlage 19ter en een AI afgeleverd. Hij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is d.d. 27 juli 2017 waarbij de op 9 mei 2017 afgegeven bijlage 19ter (en AI) als onbestaande moeten worden beschouwd, aangezien verzoeker op dat moment nog voorwerp was van een inreisverbod.

Artikel 44decies Vw. bepaalt dienaangaande:

§ 1. De burger van de Unie of zijn familielid die een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk krijgt, kan er de schorsing of de intrekking van aanvragen na een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar te rekenen vanaf de uitvoering ervan.

§ 2. De aanvraag voor de schorsing of intrekking van het inreisverbod moet worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde vanuit het land van oorsprong of van verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid.

De minister of zijn gemachtigde beschikt over een termijn van zes maanden om over de aanvraag te beslissen.

§ 3. Indien de aanvraag niet is ingediend overeenkomstig paragraaf 2, weigert de minister of zijn gemachtigde de aanvraag in overweging te nemen.

Indien de argumenten aangevoerd door de burger van de Unie of zijn familielid een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die destijds de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigden, schorst de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod of trekt het in. In het tegenovergestelde geval weigert hij de aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod.

§ 4. Tijdens de behandeling van zijn aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod heeft de burger van de Unie of zijn familielid geen recht van toegang of verblijf op het grondgebied van het Rijk.

Uit voormeld wetsartikel blijkt genoegzaam dat verzoeker een opheffing van het inreisverbod kan vragen volgens de geijkte procedure. In casu heeft verzoeker, bij monde van zijn raadvrouw een dergelijk verzoek ingediend, dat werd geweigerd op 9 januari 2017. Gelet op het nog steeds geldende inreisverbod en aangezien de vraag tot opheffing werd geweigerd (obv redenen van openbare orde) kan verzoeker geen aanvraag tot gezinshereniging indienen. Verzoeker verwijst naar een informatieve tekst op de website van 'Kruispunt Migratie', die geen enkele rechtskracht heeft.

Het eerste middel is ongegrond.

(...)

In een derde middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt effectieve en relationele banden te hebben in België, o.a. met zijn Belgische echtgenote. Het huwelijk van verzoeker is een nieuw element, waarmee geen rekening wordt gehouden. De beslissing tot niet-opheffing d.d. 9 januari 2017 van het inreisverbod werd nooit ter kennis gebracht aan verzoeker. Verzoeker schijnt wel op de hoogte te zijn van de motivering van de weigering van de opheffing van het inreisverbod en meent dat hierbij geen of onvoldoende rekening werd gehouden met het familiaal en gezinsleven dat hij in België heeft opgebouwd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, opdat verzoeker zou kunnen genieten van een recht op verblijf, hij noodzakelijkerwijze dient te beschikken over het recht op binnenkomst in België. De

erkenning van een recht op verblijf vereist niet enkel dat aan de voorwaarden van de artikelen 40bis en 40ter en 41 van de vreemdelingenwet zijn voldaan, maar ook dat er geen inreisverbod werd genomen op grond van de artikelen 1, 8° en 74/11 of op grond van artikel 42 van dezelfde wet. Verzoeker maakt het voorwerp uit van een inreisverbod dat nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is. Ten gevolge van dit inreisverbod kan verzoeker niet genieten van het recht op verblijf, zelfs indien voldaan zou zijn aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de vreemdelingenwet (zie RvS nr. 235.596 d.d. 9 augustus 2016).

Verzoeker toont evenmin aan dat er uit artikel 8 EVRM een formele motiveringsplicht voortvloeit en dat het bestuur gehouden zou zijn om bij de vaststelling dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, te motiveren omtrent het gezinsleven.

Het derde middel is ongegrond.”

4.3. De verwerende partij kan gevolgd worden dat uit artikel 8 van het EVRM op zich geen motiveringsplicht volgt.

De verwerende partij stelt niet dat verzoeker niet onder de werkingssfeer valt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG. Verzoeker verwijst naar artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet dat hij onder een inreisverbod staat. De gevraagde opheffing is negatief beantwoord, na het nemen van de bestreden beslissing, pas ter kennis gebracht op 30 augustus 2017 omwille van een eerdere foutieve kennisgeving. De bestreden beslissing kan niet genomen worden louter omwille van een inreisverbod terwijl verzoeker onwetend was over het onderzoek van diens vraag tot opheffing van het inreisverbod.

4.4. Verzoeker verwijt de verwerende partij geen onderzoek te hebben verricht naar de banden met zijn echtgenote, meer bepaald diens huwelijk, wat steun vindt door de aard van de bestreden beslissing die enkel verwijst naar een bestaand inreisverbod. Ten overvloede merkt verzoeker ter terechtzitting op dat inmiddels het huwelijk een kind heeft voortgebracht, omstandigheid waar de verwerende partij geen rekening kon mee houden op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat diens huwelijk een nieuw element is.

Het huwelijk was de verwerende partij gekend omdat het onderzoek plaatsvond voor het nemen van de bestreden beslissing en voorhanden is in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat er een grondig onderzoek is gevoerd, ook door het parket over dit huwelijk, met name of het huwelijk een schijnhuwelijk is, wat niet het geval is.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de familie- en gezinsband van verzoeker met zijn echtgenote, recent voor het nemen van de bestreden beslissing, werd onderzocht.

Ter terechtzitting wordt gewezen op het arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie uitgelegd dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op zijn grondgebied door een derdelander die familielid is van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze Unie-burger en de genoemde derdelander dat de weigering om aan deze derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing volgt dat de verwerende partij van oordeel is dat een inreisverbod verhindert dat een latere verblijfsaanvraag, ingediend op het Belgische grondgebied, in aanmerking wordt genomen en dat bij gebrek aan een vraag tot opheffing of opschorting van dit inreisverbod geen verblijfsaanvraag kan worden ingediend, sterker nog, dat een afgegeven bijlage 19ter als onbestaande moet worden aanzien. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar de artikelen 1, 8°, 74/11 en 42 van de Vreemdelingenwet. Zij meent dat zelfs al is voldaan aan de voorwaarden, opgelegd in de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar

het arrest nr. 235.596 van 9 augustus 2016 van de Raad van State. Verzoeker stelt in het eerste middel dat de bestreden beslissing niet afdoende en niet correct is beoordeeld.

De Raad stelt vooreerst vast dat de opmerking “*Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, opdat verzoeker zou kunnen genieten van een recht op verblijf, hij noodzakelijkerwijze dient te beschikken over het recht op binnenkomst in België. De erkenning van een recht op verblijf vereist niet enkel dat aan de voorwaarden van de artikelen 40bis en 40ter en 41 van de vreemdelingenwet zijn voldaan, maar ook dat er geen inreisverbod werd genomen op grond van de artikelen 1, 8° en 74/11 of op grond van artikel 42 van dezelfde wet. Verzoeker maakt het voorwerp uit van een inreisverbod dat nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is. Ten gevolge van dit inreisverbod kan verzoeker niet genieten van het recht op verblijf, zelfs indien voldaan zou zijn aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de vreemdelingenwet (zie RvS nr. 235.596 d.d. 9 augustus 2016).*” een a-posteriori motief is, niet te vinden in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing beperkt zich tot het verwijzen naar artikel 44decies van de Vreemdelingenwet, dat verwerende partij correct citeert.

Artikel 44decies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De burger van de Unie of zijn familielid die een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk krijgt, kan er de schorsing of de intrekking van aanvragen na een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar te rekenen vanaf de uitvoering ervan.

§ 2.

De aanvraag voor de schorsing of intrekking van het inreisverbod moet worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde vanuit het land van oorsprong of van verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid.

De minister of zijn gemachtigde beschikt over een termijn van zes maanden om over de aanvraag te beslissen.

§ 3.

Indien de aanvraag niet is ingediend overeenkomstig paragraaf 2, weigert de minister of zijn gemachtigde de aanvraag in overweging te nemen.

Indien de argumenten aangevoerd door de burger van de Unie of zijn familielid een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die destijds de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigden, schorst de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod of trekt het in. In het tegenovergestelde geval weigert hij de aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod.

§ 4.

Tijdens de behandeling van zijn aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod heeft de burger van de Unie of zijn familielid geen recht van toegang of verblijf op het grondgebied van het Rijk.”

De verwerende partij kan in dit betoog niet gevolgd worden nu het Hof van Justitie van de Europese Unie op dit punt in zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) in zeer duidelijke bewoordingen het volgende heeft gesteld:

“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

58 Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of

opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU.” (eigen onderlijning).

De Raad herhaalt dat het HvJ in zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) uitlegt dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op zijn grondgebied door een derdelander die familielid is van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden. Er moet onderzocht worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze Unieburger en de genoemde derdelander dat de weigering om aan deze derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.

Hieruit blijkt dat bij een aanvraag gezinshereniging de familiebanden moeten onderzocht worden, wat in artikel 8 van het EVRM vertaald wordt als zijnde het gezins- en familieleven, terwijl het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelt dat in elk geval een afhankelijkheidsonderzoek zich opdringt, ook bij aanvragen gezinshereniging van derdelanders met een Belg, zoals in dit geval, die onder een inreisverbod staan.

Bijgevolg blijkt uit dit arrest afdoende duidelijk, anders dan het betoog van verweerder in de nota met opmerkingen, dat het onder een inreisverbod staan niet automatisch betekent dat geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger kan ingediend worden (RvV drie rechters, 17 december 2018, nrs. 214 142 en 214 144). De reden van de bestreden beslissing is enkel gelegen in het feit dat verzoeker onder een inreisverbod staat. In die mate kan verzoeker gevolgd worden in de stelling dat zijn zaak niet correct beoordeeld werd.

De Raad wijst op rechtspraak van de Raad van State die stelt dat - zonder dat het nodig is te bepalen of een inreisverbod, opgelegd aan de vreemdeling, een obstakel vormt voor het erkennen van een verblijfsrecht als familielid - , het volstaat aan te stippen dat een dergelijk verbod niet inhoudt dat aan de vreemdeling de mogelijkheid wordt ontnomen om een aanvraag in te dienen om een erkenning van een dergelijk recht (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598 dat specifiek over een soortgelijke beslissing (intrekking bijlage 19*ter*) handelt, terwijl het arrest van de Raad van State, waarnaar de verwerende partij verwijst, werd uitgesproken voor dit arrest). In dat arrest stelt de Raad van State uitdrukkelijk dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet niet handelt over de voorwaarden om een gezinsherenigingsaanvraag in te dienen. Hetzelfde geldt voor artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat de modaliteiten vaststelt over de duur van het inreisverbod en haar inwerkingstelling, waarbij de Raad van State ook opmerkt dat artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet evenmin de voorwaarden regelt van het recht om een dergelijke gezinsherenigingsaanvraag in te dienen. Artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet regelt de voorwaarden van de erkenning van het recht op verblijf. Verwerende partij stelt zelf: *“De erkenning van een recht op verblijf vereist niet enkel dat aan de voorwaarden van de artikelen 40bis en 40ter en 41 van de vreemdelingenwet zijn voldaan”*. Hetzelfde geldt voor artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in een regeling omtrent de verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning, de wijze waarop het recht op verblijf geconstateerd is, de duur van de procedure en het bestaan van een onderzoeksplicht indien aan het toereikende karakter van de bestaansmiddelen niet wordt voldaan. Ook artikel 8, 1°, van de Vreemdelingenwet bevat enkel de definitie van het begrip ‘inreisverbod’.

Geen van de door de verwerende partij aangehaalde bepalingen laten toe te besluiten dat de verwerende partij de afgifte van een bijlage 19*ter* kan weigeren louter omwille en enkel door het bestaan van een inreisverbod, zonder de afhankelijkheid en het gezins- en familieleven van de aanvrager te onderzoeken.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde dit onderzoek, wat ook deels is voorzien in artikel 8 van het EVRM, dat het gezins- en familieleven beschermt, correct heeft gevoerd. In die zin werd geen correcte beoordeling verricht. De schending van de materiële motiveringsplicht, samen gelezen met artikel 8 van het EVRM, moet worden vastgesteld.

In die zin zijn de onderdelen gegrond. De verwerende partij moet het huwelijksleven onderzoeken, minstens naar het bestaan van een eventuele afhankelijkheid, en kan door enkel af te wijzen op grond van het bestaande inreisverbod, de bestreden beslissing niet schragen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat een dergelijk onderzoek, recent voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, heeft plaatsgevonden. In die mate is artikel 8 van het EVRM geschonden.

De opmerkingen in de nota met opmerkingen van de verwerende partij doen aan het voorgaande geen afbreuk.

4.5. Gelet op het voorgaande moeten de overige middelen niet onderzocht te worden, nu de besproken onderdelen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2017 tot intrekking van de bijlage 19ter wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN